

Arrest

nr. 45 105 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 juni 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 juni 2010 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2010 om 13uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE & N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 17 november 2009 een asielaanvraag in. Verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 december 2009 waar hij stelt "mijn reisroute die ik verklaar is de waarheid.

Ik ben helemaal niet illegaal Griekenland binnengereisd en mijn vingerafdrukken zijn dus daar ook niet genomen geweest.”

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken op 18 november 2009 blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Agathonisi (Griekenland) op 18 april 2009.

1.2 Op 6 januari 2010 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3 Op 6 maart 2010 werd Griekenland op grond van een ‘tacit agreement’ verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, §7 van de Dublin-II-Verordening.

1.4 Verzoeker vertrekt naar Zwitserland waar hij een asielaanvraag indient maar door de Zwitserse autoriteiten wordt hij aan België overgedragen. Verzoeker bood zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 mei 2010. De ‘tacit agreement’ van Griekenland is nog geldig en verzoeker wordt met een convocatie uitgenodigd voor 25 mei 2010. Tijdens dit gehoor verklaart verzoeker dat hij in maart 2009 Irak verliet, in Griekenland werd opgepakt, 1 maand in de cel verbleef waarna hij via Turkije gerepatriëerd werd naar Irak (mei 2009). Verzoeker verbleef tot 4 november 2009 in Irak en vluchtte via Turkije naar België. Op 8 juni 2010 laat verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat hij zich uitdrukkelijk verzet tegen een overname door Griekenland.

1.5 Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 18.11.2009 asiel. Betreffende deze asielaanvraag werd de betrokkene op 29.03.2010 met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag nadat hij binnen vijftien dagen geen gevolg had gegeven aan een oproeping. Op 25.05.2010 diende hij een tweede maal een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 18.04.2009 te Agathonisi door de Griekse instanties werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 25.05.2010 stelde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland betrad. Hij verbleef naar eigen zeggen een maand in gevangenschap in Griekenland om vervolgens in mei 2009 door de Griekse autoriteiten te worden verwijderd naar Turkije. Na twee dagen in Turkije werd de betrokkene naar eigen zeggen door de Turkse instanties overgedragen aan de Irakese instanties. Hij zou vervolgens in Irak één dag zijn vastgehouden. Op 04.11.2009 verliet de betrokkene Irak opnieuw. Hij reisde naar Turkije, vanwaar hij met een vrachtwagen vertrok. Na een reis van zeven dagen zou hij in een hem onbekend land zijn aangekomen, vanwaar hij met een personenauto naar België werd gebracht. Hij zou op 17.11.2009 in België zijn aangekomen, de reis vanuit het hem onbekende land zou tien uur hebben geduurd.

Op 06.01.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 15.03.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. De betrokkene diende op 18.02.2010 een asielaanvraag in in Zwitserland. De Zwitserse autoriteiten richtten op 01.03.2010 een overnameverzoek aan onze diensten. Dit verzoek werd afgewezen op grond van het aan Griekenland gerichte overnameverzoek.

In een schrijven van 08.06.2010 stelt de betrokkene dat hij zich uitdrukkelijk verzet tegen een overdracht aan Griekenland en verzoekt hij dat zijn asielaanvraag zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt dat hij door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd en door de Turkse instanties uiteindelijk naar Irak werd teruggestuurd. Hij verklaart dat hij in Griekenland tijdens zijn vasthouding uiterst slecht werd behandeld, waardoor hij geen enkel vertrouwen verklaart te hebben in de Griekse immigratie- en asielinstanties. Verder vreest de betrokkene in Griekenland slachtoffer te worden van wraakacties van een in Griekenland verblijvende Iraakse staatsburger en dit in verband met problemen van de betrokkene in Irak. De betrokkene is er naar eigen zeggen niet van overtuigd dat de Griekse instanties hem bescherming zullen bieden of dat een asielaanvraag effectief zal worden behandeld. Om die redenen is een overdracht aan Griekenland dan ook in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Ter ondersteuning verwijst de betrokkene ondermeer naar UNHCR-rapporten van oktober en december 2009, een rapport van Amnesty International van maart 2010 en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de Franse Raad van State.

Wat betreft de vraag van de betrokkene om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene (verwijderingen naar Turkije en Irak) benadrukken we dat de betrokkene geen enkel bewijs aanbrengt van zijn vermeende verwijderingen. We wijzen er verder op dat de Griekse instanties met toepassing van artikel 18(7) verantwoordelijk werden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Een verwijdering is dan ook niet imminent. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève en is dus gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit op 26.02.2009 tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "nonrefoulement" beginsel volstaat niet.

Betreffende zijn verklaarde vrees voor wraakacties van een Iraakees in Griekenland merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt, die de gegrondheid van deze verklaarde vrees aantonen. Bovendien moet worden gesteld dat de betrokkene zich voor problemen inzake zijn veiligheid dient te wenden tot de bevoegde Griekse instanties. De betrokkene stelt ervan overtuigd te zijn dat de Griekse instanties hem geen bescherming kunnen bieden, maar de gegrondheid van deze verklaring wordt niet aan de hand van substantiële elementen aangetoond.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere

Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het EVRM.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij geen specifieke reden had om België te kiezen als asielland. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, §1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2 Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum en de

overdracht is voorzien op 25 juni 2010. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

2.3 Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.4 In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“- schending van artikel 3, 13 en 15 E.V.R.M.;

- Schending van hetzij substantiële schending van art. 3§2 en 18§7 Dublin II Verordening;

- Schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10§1 en 15 van de Europese Verordening 343/2003.”

2.5 Verzoeker betoogt als volgt:

“3.1.1.

De verwerende partij steunt zich op:

- *een impliciet akkoord (Tacit Agreement) van Griekenland naar aanleiding van de vraag tot overname die aan Griekenland werd gesteld op 15 maart 2010 en waarop geen antwoord kwam (artikel 10(1) Dublin II Verordening). De spoed die gevraagd werd overeenkomstig artikel 17(2) Dublin II Verordening en het impliciete akkoord dat voortvloeit uit artikel 16(6) en 18(7) van de Dublin II Verordening.*
- *de nieuwe wetgeving die de Griekse republiek heeft aangenomen omtrent de Dublin II verordeningen en de Europese Verordening m.b.t. de vluchteling- en beschermingsprocedures (nl. de Conventie van Genève, 28 juli 1951; de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van Europa van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de Richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008)).*
- *dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie.*
- *dat Griekenland de Conventie van Genève heeft ondertekend.*
- *dat Griekenland op 20 januari 2010 een volledige herziening van hun asielsysteem hebben aangekondigd;*

Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat de verwerende partij zich steunt op ‘aankondigingen’ van de Griekse Staat, nl. tot een volledige herziening van hun asielsysteem.

Uit dergelijke aankondigingen kan duidelijk worden afgeleid dat het systeem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen.

De verwerende partij verstopt zich steeds achter zogenaamde aangekondigde vernieuwingen door de Griekse staat, maar legt geen enkel bewijs voor dat dit in de praktijk ook wordt doorgevoerd en effectief iets veranderd aan de situatie.

Het meest recentste rapport dat gepubliceerd is, is van Amnesty International Griekenland, maart 2010 en dit na de zogenaamde aankondigingen tot herziening van het Griekse asielsysteem.

Uit dit rapport blijkt duidelijk dat de situatie tot op heden dramatische is voor de asielzoekers in Griekenland en besluit dan ook als volgt:

“7. CONCLUSION

Due to the ongoing and serious failings in the asylum system in Greece, Amnesty International calls for an immediate halt to all transfers to the country under the Dublin Regulation. As highlighted in this report, asylum-seekers transferred under this piece of EU legislation face a range of human rights violations due to Greece's failure to meet its obligations under human rights and refugee law. Until such time as these are remedied, state parties to the Regulation risk breaching their own obligations by sending asylum-seekers to a country which is unable to effectively protect their rights. Amnesty International has serious concerns about the risk of refoulement, occurring through failings in the asylum system in Greece, including through the obstacles faced by individuals in accessing the asylum system; the absence of fair examinations of asylum claims, particularly after the entry into force of new legislation that abolishes an effective appeals procedure; the lack of access to legal counselling, interpretation services and information about the asylum procedure; and the lack of a specialized/competent body to decide on asylum claims. The current practice of expulsion to Turkey of people, who might have applied for asylum, creates a further risk of indirect or "chain" refoulement. In addition, the lack of accommodation facilities and inadequate access to healthcare impact on their economic and social rights.

While Amnesty International welcomes recent government statements and developments indicating a desire to positively reform the asylum and migration system, without actual changes in law and practice Greece will continue to fail in its obligations to refugees, asylumseekers and migrants, and other EU member states must ensure they do not breach their own obligations by transferring asylum-seekers to Greece.

What the Greek situation acutely highlights is that the Dublin II system is premised on a currently flawed assumption that all EU member states offer an equivalent standard of refugee protection. Until such time as the reality of the vastly disparate standards of protection across the EU is addressed, in a coordinated and concerted way, asylum-seekers who are unfortunate enough to have Greece as their first port of call will face being left outside the refugee protection system and serious risks to their human rights and safety."

(Amnesty International, The Dublin II Trap, Transfers of Asylum-seekers to Greece, maart 2010, p. 42)

Bovendien schorst het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot op heden overdrachten naar Griekenland van asielzoekers en dit op basis van artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof. Dus zelfs na de aangekondigde veranderingen.

Deze vele schorsingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden ook uitgesproken NADAT K.R.S. v. UK werd uitgesproken in december 2008. Dit arrest werd bijgevolg door het EHRM reeds impliciet overruled door de uitgesproken schorsingen. Het argument van de verwerende partij houdt dan ook geen steek.

Bovendien is op 16 maart 2010 de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa tussengekomen als derde partij voor gelijkaardige zaken hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 3). Dergelijke tussenkomst zou helemaal niet gebeuren mocht de situatie in Griekenland in orde zijn, mocht er geen problemen zijn met de asielprocedure/-systeem.

Daarenboven zijn verschillende krantenartikels verschenen in de Belgische pers met betrekking tot grove schendingen van de mensenrechten van de asielzoekers in Griekenland.

'Er zijn de voordurende pesterijen van politie en administratie', zegt Victoria Banti-Markouti. 'De procedures slepen maanden aan, het is de Griekse politie die het hele domein asielrecht in handen heeft en daar zijn geen speciale overheidsinstanties voor, er is geen officiële rechtsbijstand, alleen de ngo 's hebben een systeem van pro-Deoadvocaten, bij afwezigheid

bestaat er geen recht op beroep, en asielzoekers hebben onvoldoende toegang tot juridische bijstand, tolken en andere noodzakelijke informatie. Dit staat in schril contrast met andere Europese lidstaten en die zouden er dan ook maar beter mee stoppen om nog vluchtelingen naar Griekenland te sturen.' Het overgrote deel van de asielzoekers wordt automatisch vastgehouden bij de aankomst in de luchthaven van Athene, vaak in barre omstandigheden, of in de Griekse havens waar zij aankomen. Bovendien riskeren ze in Griekenland te worden teruggebracht naar een land waar ze het risico lopen vervolgd te worden. ... Zoals bijvoorbeeld het geval M (de naam is bewust geheim gehouden), een Afghaanse asielzoeker die door België naar Griekenland werd teruggestuurd. M werd bij zijn aankomst eerst dagenlang op de luchthaven van Athene vastgehouden, politiemensen scholden hem uit en weigerden naar zijn verzoek te luisteren of hem in contact te brengen met een hulpverlener. Hij moest zijn kleren uittrekken, werd door de politie zwaar geslagen en dan gedumpt in een kamer waar al zo'n honderd andere lotgenoten op de grond lagen. Na verloop van tijd werd hij buitengezet en toen Amnesty hem interviewde leefde hij zonder job op straat. Zijn vooruitzichten waren nihil en hij kon elk moment worden opgepakt en uitgewezen."

(stuk 4, verzoekende partij zet vet)

"Griekenland zette Europese richtlijnen weliswaar om in nationale wetgeving, maar past die in de praktijk niet toe. In het rapport stelt AI dat asielzoekers in Griekenland nauwelijks toegang hebben tot de opvang-en asielprocedure. ... AI is echter ook heel erg bekommerd dat Griekenland het principe van non refoulement schendt, het Europees verbod om een vluchteling terug te zenden naar een regio waar hij of zij vervolging vreest. Volgens officiële cijfers stuurde Griekenland in 2008 echter 221 Irakezen terug naar Irak, ondanks de zeer precarie veiligheidssituatie. Griekenland stuurt asielzoekers ook terug naar Turkije voor hun asielclaim rechtmatig is behandeld. Turkije verleent geen of enkel zeer beperkte tijdelijk bescherming aan niet-Europese asielzoekers. En ook Ankara maalt er niet om Irakezen, Afghanen, Palestijnen en Iraniërs terug de grens over te sturen."

(stuk 5, verzoekende partij zet vet)

In een arrest van 20 mei 2010 van de Franse Raad van State wordt een Dublinoverdracht naar Griekenland als een mensenrechtenschending gezien. De Franse Raad van State maakt de volgende overweging:

"Considérant, d'une part, que la Grèce est un Etat membre de l'Union européenne et partie tant à la convention de Genève du 28 juillet 1951 sur le statut des réfugiés, complétée par le protocole de New York, qu'à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; que, s'il en résulte que des documents d'ordre général relatifs aux modalités d'application des règles relatives à l'asile par les autorités grecques ne sauraient suffire à établir que la réadmission d'un demandeur d'asile vers la Grèce serait, par elle-même, constitutive d'une atteinte Grave au droit d'asile, il appartient néanmoins à l'administration d'apprécier dans chaque cas, au vu des pièces qui lui sont soumises et sous le contrôle de juge, si les conditions dans lesquelles un dossier particulier est traité par les autorités grecques répondent à l'ensemble des garanties exigées par le respect du droit d'asile;

Considérant qu'il résulte de l'instruction, notamment de certificats médicaux et de plusieurs témoignages circonstanciés relatifs aux conditions dans lesquelles M. et Mme O. et leurs enfants ont été traités par les autorités grecques lors de leur transit par ce pays, que l'absence de respect, par ces autorités, des garanties exigées par le respect du droit d'asile doit, en ce qui les concerne, être tenu pour établi; qu'ainsi, dans les circonstances particulières de l'espèce, leur réadmission vers la Grèce serait de nature à porter une atteinte grave et manifestement illégale à la liberté fondamentale que constitue le droit d'asile."

(stuk 6, verzoeker zet vet)

De Franse Raad van State legt de administratie de plicht op om in elk geval te onderzoeken of de omstandigheden waaronder een zaak werd behandeld door de Griekse autoriteiten in overeenstemming is met de garanties zoals vereist indien het recht op asiel wordt gerespecteerd. Een loutere verwijzing dat Griekenland lid is van de Conventie van Genève en lid is van de Europese Unie volstaat niet om aan te tonen dat de asielprocedures in Griekenland overeenkomstig de mensenrechten geschieden.

De Franse Raad van State erkent in casu dat de mensenrechten ernstig en manifest zijn geschonden.

Bijgevolg zijn de gedane beloftes in januari 2010 niet voldoende om te oordelen dat de situatie in Griekenland 'opgelost' zou zijn/ 'in orde' zou zijn.

3.1.2.

Gelet op hetgeen hiervoor onder het punt 3.1.1. werd uiteengezet, zijn de hierna geciteerde rapporten nog steeds actueel en van belang om de situatie voor asielzoekers in Griekenland te beoordelen.

Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders.

"According to our interview partners the Greek asylum law and asylum system is 'fair on paper' but in practice it does not seem to be implemented as it should be."

(Caritas Oostenrijk, zie verder, pagina 12, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>, augustus 2009)

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere landen en dit gezien er geen enkele bescherming is door de Griekse autoriteiten. Meer zelfs er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment.

"Over the past 25 days the Alien's Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications."

(dd. 13 oktober 2008)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008.

"9. The commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation(...)

10. However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection."

Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees "the Dublin Dilemma - "Burden shifting" and putting asylum seekers at risk", dd. 15 februari 2009.

In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat - asielzoekers niet in overweging worden genomen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant.

*« Conseil d'Etat Italien: suspend le transfert en Grèce de trois demandeurs asile afghans (18/02/09) Le Conseil d'état dans une ordonnance prise le 3 février dernier a suspendu le transfert en Grèce aux sens de la «règlement Dublin » de trois demandeurs asile afghans. Les juges ont motivé la décision à la lumière des « dommages irréparables » qu'ils pourraient encourir tels que rapportés dans le position paper"; du Uchr du 15 avril 2008. »
(<http://www.programmaintegra.it/modules/news/article.php?storyid=3804>)*

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. « The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regularion. - Report on a joint Fact-Finding Mission to Greece, May 23rd - 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 2002.

Opnieuw wordt dit bevestigd door het UNCHR in het rapport van december 2009, "Observations on Greece as a country of asylum"

"V) Conclusion

In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylums-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid clown in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU.

UNHCR is ready to work with the Greek authorities to address the ongoing challenges and encourages EU Member States and institutions to lend their support to the endeavour. Until respect for international and EU refugee law principles is assured, however, UNHCR cannot endorse the application of the Dublin II Regulation or other arrangements for transfer of asylum—seekers to Greece."

(pagina 21 van het bovenvermelde rapport)

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde.

Op 6 november 2009 heeft de Rechtbank van Zwolle ook een beslissing van de Nederlandse Staat om een asielzoeker naar Griekenland terug te repatriëren afgewezen.

3.1.3.

In december 2009 bevestigt de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een repatriëring van kandidaat asielzoekers naar Griekenland een schending is van artikel 3 EVRM. (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V) en nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V).)

(...)

Dit wordt ook bevestigd door liet Hof van Beroep te Brussel, derde Franstalige Kamer, in haar arrest van 12 oktober 2009 wordt het gerechtelijk kort geding gegrond verklaard ondanks het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen in diezelfde zaak. Het Hof steunt zich op de te strenge interpretatie van de voorwaarde van 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eveneens in dit dossier betrof het een Dublin II Verordening overname naar Griekenland (AR 2008/RK/247).

Op 28 januari 2010 werd door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een 26 quater met overname naar Griekenland geannuleerd (nr. 37722, AR 26856/1).

Ook de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel heeft bevestigd dat het terugsturen van kandidaat - vluchtelingen naar Griekenland een schending is van artikel 3 E.V.R.M op 23 december 2010. Een gelijkaardig arrest werd uitgesproken op 28 januari 2010. Dit is bevestigd door de Franstalige Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel hij arrest van 4 februari 2010. Dergelijke uitspraken door de Kamer van Inbeschuldigingstelling werden tot op heden reeds verschillende keren herhaald.

Op 5 februari 2010 werd door de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw een schorsing uitgesproken ten aanzien van een repatriëring naar Griekenland (nr. 38258, AR 49990/III), In deze beslissing wordt vooral verwezen naar het standpunt van UNHCR van december 2009 (zie hierboven) en de schending van artikel 3 E.V.R.M.

Gelijkaardige arresten werden uitgesproken op 8 maart 2010 door de derde Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 39887, AR 51053) en 12 maart 2010 door de 5de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 40.099, AR 51.251).

Deze laatste arresten dateren van NA de belofte van Griekenland om hun wetgeving (asielsysteem) grondig te veranderen.

3.1.4.

Er is geen enkele garantie dat op heden de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen hij zijn aankomst in Griekenland.

Er zijn voldoende rapporten die de theoretische uiteenzetting van de Griekse partij die door de verwerende partij wordt overgenomen, weerlegt

Beloftes zijn geen effectieve veranderingen.

De verwerende partij faalt dan ook in haar opzet om op enige ernstige manier de problemen die Griekenland kent op asielniveau, te weerleggen.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland vormt dan ook een schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M.

Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen.

De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steunen en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening).

3.1.5.

Bovendien kan de verzoekende partij wegens zijn persoonlijke problemen niet terug naar Griekenland. De verzoekende partij is op de vlucht voor zijn familie en de familie van zijn vriend, die de verzoekende partij willen doden omwille van zijn homoseksuele geaardheid en zijn relatie. De broer van zijn vriend, O., verblijft in Griekenland. De verzoekende partij is bang dat deze zich zal wreken tegen hem."

2.6 Verzoekers globaal betoog komt erop neer dat er door verweerder geen rekening gehouden wordt met de praktische situatie in Griekenland waar zich een probleem stelt op asielniveau. Verzoeker citeert uit allerhande rapporten, verwijst naar rechtspraak van allerhande rechterlijke instanties en naar krantenartikels om deze stelling kracht bij te zetten. Hiermee wordt echter niet duidelijk gemaakt op welke wijze er in concreto sprake is van een schending van artikel 15 van het EVRM evenals van een "schending van hetzij substantiële schending (...) van 18§7 Dublin II Verordening;- schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10§1(...) van de Europese Verordening 343/2003". Weliswaar dient een middel in onderhavige procedure niet zo omstandig te zijn uitgewerkt als een middel in een annulatieprocedure, maar verzoeker dient minstens enige aanduiding te geven op welke wijze de aangevoerde bepalingen in concreto geschonden zijn. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan invullen voor verzoeker. Het middel is in de aangegeven mate onvoldoende ontwikkeld om te worden beschouwd als "ernstig" middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden (cfr. RvS 3 februari 2004, nr. 127.703).

2.7 Er dient te worden opgemerkt dat Griekenland vooralsnog een lidstaat is van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en bovendien gebonden is door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, § 17: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives." Vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve terecht uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haecck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

2.8 Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is aan de verzoekende partij die niet aantoonde deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77).

2.9 Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.10 Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM 20 februari 2007, *Moayad v. Duitsland*, §§ 65-66; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim v. Turkije*, § 67 en EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 31 mei 2001, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland* en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 79; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 26 juli 2005, *N. v. Finland*, § 167; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim v. Turkije*, § 68).

2.11 Voor wat betreft het aangevoerde risico om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in Griekenland, stelt de Raad vast dat verzoeker er zich toe beperkt te verwijzen naar algemene rapporten die gewag maken van tekortkomingen in de Griekse asielprocedure of voorbehoud uiten op de aangekondigde wijzigingen ervan, naar krantenartikels die hierover berichten en uitspraken van diverse rechterlijke instellingen. Zij kunnen niet beschouwd worden als de in punt 2.10 vereiste bewijsmiddelen. De verwijzing naar krantenartikels en algemene rapporten, ook al zijn ze afkomstig van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, volstaat niet in deze, evenmin als de algemene verwijzing naar rechtspraak van diverse rechterlijke instanties, waarbij niet aangetoond wordt dat verzoekers situatie commensurabel is aan de situatie die ten grondslag lag van de aangehaalde arresten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het feit dat door een aantal rechtscolleges in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, dit louter aantoonde dat het in deze specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat er, gezien de stukken eigen aan het dossier, in casu in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland. De interim measures getroffen door het EHRM dienen in dit verband gesitueerd te worden en verzoeker kan er niet dienstig uit af leiden dat het EHRM hiermee eerdere arresten die gewezen werden zoals de hierboven vermelde KRS-zaak “impliciet overruled” heeft. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat er in zijn geval ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielaanvraag op 18 november 2009 ontkent via Griekenland naar België te zijn gereisd. Verzoekers verklaring dat hij bang was om gerepatrieerd te worden naar Griekenland is niet afdoende. Temeer, redelijkerwijs kan verwacht worden dat de betrokken vreemdeling de Belgische asielinstantie onmiddellijk op de hoogte zal brengen indien hij in een doorreisland, in casu Griekenland, het slachtoffer is geworden van handelingen die een schending inhouden van artikel 3 EVRM en dat hij ook onmiddellijk zal aangeven dat hij het slachtoffer is geworden van een refoulement zonder dat hij in de mogelijkheid is gesteld om een asielaanvraag in te dienen of zonder dat er al een oordeel is gevallen over zijn asielaanvraag. Verzoeker heeft tijdens zijn tweede Dublin-interview weliswaar verklaart dat hij in Griekenland in de cel belandde en gerepatrieerd werd naar Turkije die hem dan repatrieerde naar Irak waar hij verbleef van mei 2009 tot november 2009, doch de Raad dient daarover vast te stellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van zijn repatriëring en niet het minste begin van bewijs aanvoert van zijn maandenlang verblijf in Irak. De Raad kan te dezen enkel vaststellen dat verzoeker aanvankelijk ontkent via Griekenland te zijn gekomen, hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van een beweerde repatriëring naar Irak en een verblijf in Irak van zes maanden, en hij geen verdere toelichting geeft over zijn behandeling in de “cel” in Griekenland. De passage in de bestreden beslissing “Betreffende de verklaringen van de betrokkene (verwijderingen naar Turkije en Irak) benadrukken we dat de betrokkene geen enkel bewijs aanbrengt

van zijn vermeende verwijderingen.” vindt steun in het administratief dossier en wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij tevens vreest voor de broer O. van zijn vriend die in Griekenland zou verblijven, wijst de Raad erop dat verzoeker zich ook hier beperkt tot blote beweringen en hij desgevallend om bescherming kan vragen aan de Griekse autoriteiten. Te dezen merkt de Raad nog op dat het door verzoeker aangehaalde arrest van 20 mei 2010 van Franse Raad van State expliciet verwijst naar concrete aanwijzingen inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM: “Considérant qu’il réside de l’instruction, notamment de certificats médicaux et de plusieurs témoignages circonstanciés relatifs aux conditions dans lesquelles M. et Mme Othnian et leurs enfants ont été traités par les autorités grecques lors de leur transit par ce pays, que l’absence de respect, par ces autorités, des garanties exigées par le respect du droit d’asile doit, en ce qui les concerne, être tenu pour établi; » en dat verzoekers zaak hiermee dus niet commensurabel is.

2.12 De stelling van verzoeker dat de procedure voor de Griekse Raad van State “enkel een formalistisch, administratief beroep” is, laat prima facie op zich niet toe te besluiten dat verzoeker niet zou kunnen beschikken over “een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie” zoals artikel 13 van het EVRM het vereist.

2.13 Verzoekers redenering dat uit de aangekondigde herziening van het Grieks asielsysteem “duidelijk (kan) worden afgeleid dat het systeem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen” kan bezwaarlijk gevolgd worden aangezien uit een wijziging van een asielsysteem niet ipse facto kan afgeleid worden dan het tot dan toe bestaande systeem faalt, laat staan een inbreuk uitmaakt op “vooropgestelde Europese normgevingen”. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing niet louter steunt op een aangekondigde herziening van het Griekse asielsysteem zodat de kritiek van verzoekende partij ook in die zin faalt.

2.14 Voor zover verzoeker in fine van zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel stelt “Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen” en hiermee bedoelt dat verweerder artikel 3.2 van de Dublin II Verordening geschonden heeft, dient te worden opgemerkt dat artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Gelet op verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublin-interview waaruit geen vrees voor folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen blijkt bij terugkeer naar Griekenland bestaat er in hoofde van de verwerende partij geen “plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen”.

2.15 Daar waar verzoeker ten slotte nog opwerpt: “De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steunen en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)”, dient de Raad op te merken dat enkel verweerder bevoegd is om te oordelen over een dergelijk verzoek en dat de Raad gelet op het gestelde in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet geen rechtsmacht heeft om over dit verzoek te gaan oordelen in de plaats van verweerder.

Het eerste middel is prima facie deels onontvankelijk en deels ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.16 In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M;
- SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENT BEGINSEL;

- SCHENDING VAN ARTIKEL 33 (1) VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE BETREFFENDE HET STATUUT VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET VERDRAG TEGEN FOLTERING EN ANDERE WREDE, ONMENSELIJKE OF ONTERENDE BEHANDELING OF BESTRAFFING VAN 10 DECEMBER 1984;"

2.17 Verzoeker betoogt als volgt:

"3.2.1.

De verzoekende partij is afkomstig uit Irak. Omwille van zijn homoseksuele geaardheid heeft hij problemen met zijn familie en de familie van zijn vriend. De familie van zijn vriend hebben laten verstaan hem te willen doden.

Na aangifte hij de politie door de moeder van de verzoekende partij, werd de vriend van de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis en dit voor 5 jaar.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (...).

Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje.

Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen – door (Griekenland [http ://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf](http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf))

Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedepoteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

*Het EHRM oordeelde in de zaak T.L e/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):
(...)*

De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien zij dit kan, of deze zal worden behandeld. Toen de verzoekende partij in Griekenland was, werd er geen enkele informatie omtrent asiel/asielprocedure gegeven, noch kon ze op de onafhankelijke bijstand rekenen van advocaten, sociale assistenten of enige andere diensten.

De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne".

3.2.3.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is afkomstig van Irak. Hij heeft moeten vluchten omwille van persoonlijke problemen, zoals hierboven reeds uitgezet.

Een overdracht aan Griekenland, in casu op basis van een impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien lijkt de toekomst verontrustend:

"Greek Government's "Six—point plan" for the war against immigrants in the Aegean, Article of Deputy Foreign Minister Valinakis in the Athens daily 'Kathimerini' (...)

De verwerende partij steunt zich dan ook volledig ten onrechte op de KRS-case van het EHRM (december 2008).

De actualiteit van de uitspraak van het EHRM is reeds volledig achterhaald (nl. door de schorsingen van de repatriëring naar Griekenland die het EHRM zelf aan Europese Staten (vb. Belgische, Nederlandse, Franse, Engelse, Duitse etc. Staat) oplegt.

Ook UNHCR heeft dit bevestigd in haar rapport van december 2009 "Observations on Greece as a country of asylum"

Op pagina 4 en 5 van dit rapport wordt gesteld:

(...)

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 E.V.R.M., artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984."

2.18 Voor wat betreft 'het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid

ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of mutatis mutandis internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM 7 maart 2000, T.I. v. Verenigd Koninkrijk en EHRM 18 februari 1999, Waite et Kennedy v. Duitsland, § 67).

2.19 Een dergelijke schending wegens “het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst”, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd. Wederom dient benadrukt te worden dat verzoeker zich beperkt tot de verwijzing naar de algemene rapporten maar nalaat in concreto aan te tonen dat er een risico op verwijdering naar het land van herkomst is zonder dat zijn asielaanvraag ten gronde behandeld wordt. Verzoeker beweert weliswaar dat hij gerepatriëerd werd via Turkije naar Irak, doch aan deze ongestaafde bewering kan geen geloof gehecht worden. De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar de risico's van schending van het non-refoulementbeginsel en zonodig een garantie vragen van de Griekse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag, voor zover verzoeker daartoe concrete aanwijzingen verschaft, wat in casu prima facie niet het geval is.

2.20 Te dezen dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen en verdragen, zoals het non-refoulementbeginsel en het verbod op foltering hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van internationale organisaties zoals het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: “(...) Finally, in the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, it should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court.(...)”. en “Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”. Dit leidt het Hof tot de conclusie dat “For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)” (cfr. EHRM 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk). Voor zover verzoeker dit arrest achterhaald acht wegens de door het EHRM getroffen interim measures, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.11 en dient gesteld te worden dat met deze opmerking niet aangetoond wordt dat verzoeker in geval van een risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet op dienstige wijze beschikt over “een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie” met in fine de mogelijkheid om het EHRM te vatten op Grieks grondgebied.

Het tweede middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.21 In een derde middel voert verzoeker het volgende aan:

“• *SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.: RECHT OP EERBIEDIGING VAN PRIVÉ-, FAMILIE- EN GEZINSLEVEN JUNCTO ARTIKEL 3 E.V.R.M.: VERBOD OP FOLTERING, MENSWAARDIG LEVEN;*
• *SCHENDING VAN ARTIKEL 22 BIS VAN DE BELGISCHE GRONDWET.*”

2.22 Verzoeker betoogt als volgt:

“3.3.1.

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. c. Grèce, (...).

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen menonwaardig.

Wat de Belgische Staat verdedigt en argumenteert in haar beslissing is wat de Griekse staat op papier zet, maar dit is volledig in strijd met de praktijk en daar zijn voldoende rapporten over die dit bevestigen.

3.3.2.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart: “UNHCR position on the return of asylum seekers to Greece under the ‘Dublin Regularation” dd. 15 april 2008. Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

“Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen.”

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedertdien nog niet veranderd.

In mei 2009 werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel: (...)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis - Caritas Oostenrijk (augustus 2009): (...)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de motiveringsplicht van bestuurlijke beslissingen.

3.3.3.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

(...)

Het UNHCR bepaalt in haar handbook "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

(...)

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen."

2.23 De Raad verwijst naar verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Griekenland zoals weergegeven in punt 2.11.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf geen enkele concrete beschrijving heeft gegeven van zijn beweerde opsluiting in de gevangenis gedurende één maand in Griekenland. Verzoekers geval kan prima facie dan ook niet vergeleken worden met het geval dat aanleiding gaf tot het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van het EHRM van 11 juni 2009 in de zaak S.D. t. Griekenland. De Raad benadrukt dat in dit arrest duidelijk de plaats van opsluiting van de vreemdeling in kwestie werd vastgesteld alsmede de verblijfsduur (punt 49 van het arrest: "En espèce, la Cour relève que le requérant a été placé au centre de détention de Soufli du 12 mai au 10 juillet 2007. Par la suite il a été transféré au centre de détention pour étrangers de l'Attique (Petrour Rali), où il a été détenu pendant six jours".) Na de vergelijking gedetailleerde verklaringen van de betrokkene aangaande de verblijfsomstandigheden in deze detentiecentra en beschrijvingen ervan in rapporten van internationale organisaties komt het EHRM tot de volgende conclusie in punt 53 van het arrest: "Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que les conditions de détention du requérant, en tant que réfugié et demandeur d'asile, combinées à la durée excessive de sa détention en de pareilles conditions, s'analysent en un traitement dégradant". Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zal opgevangen worden in Griekenland, meer bepaald in de "verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland (die) niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen". Verzoeker kan dan prima facie ook niet dienstig stellen dat hij "met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen". Ten slotte toont verzoeker met de eenvoudige verwijzing naar een niet nader gedateerd arrest van het EHRM waarin volgens verzoeker ondermeer gesteld wordt: "However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity", geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 bis van de Gronwet en a fortiori niet van 3 van het EVRM. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers eenvoudige verwijzing naar een uitspraak uit het UNHCR "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, januari 1992".

Het derde middel is prima facie ongegrond en derhalve niet ernstig .

2.24 Uit wat voorafgaat volgt dat geen ernstig middel werd aangevoerd. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen. Dit volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DONNEAUX, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

M.-C. GOETHALS.